

Przebywanie w Miejsu Świętym

Świętość we wszystkich aspektach życia

„Za przykładem świętego, który was powołał, sami też bądźcie świętymi we wszelkim postępowaniu waszym” — 1 Piotra 1:15.

Ten numer „The Herald” poświęcony jest Wiekowi Ewangelii. Jak dotąd Wiek Ewangelii był okresem skrajności, rozpoczynając od morderczych prześladowań wiernych sług Bożych, aż po obecne czasy, gdy rzadko dostrzega się lud Boży.

W Miejsu Świętym w Przybytku dostrzegamy Boże wsparcie dla świętych w Wiekowi Ewangelii. Miejsce Święte symbolizuje wyjątkową relację z Bogiem opartą na krwi Jezusa Chrystusa. Pomimo prób zniszczenia lub zdeprawowania ludu Bożego, święci mogą osiągnąć świętość, przebywając w stanie Miejsca Świętego.

Stan Miejsca Świętego stał się możliwy, gdy pokropiono Ubłagalnię w Miejsu Najświętszym pozafiguralną krwią Jezusa jako cielca. Przebywanie w Miejsu Świętym jest przywilejem, który otrzymaliśmy dzięki sprawiedliwej ofierze złożonej przez naszego Pana. Aby móc żyć w stanie Miejsca Świętego, musimy najpierw uznać wartość Jego drogocennej krwi, która to umożliwiła.

Pozaobrazowe Miejsce Święte zawiera duchowe przybory, dzięki którym wierzący mogą dojrzewać i wzrastać w Chrystusie. Opisuje ono szczególne przywileje przysługujące poświęconym przez cały Wiek Ewangelii. Trzy elementy wyposażenia przedstawiają różne duchowe narzędzia przygotowane przez Boga: stół z chlebami pokładnymi, świecznik i ołtarz kadzenia.

Chleby pokładne

„Weźmiesz też przedniej mąki i upieczesz z niej dwanaście placków, każdy placek z dwóch dziesiątych efy mąki. Ułożysz je w dwóch rzędach, po sześć w rzędzie, na szczerzonym stole przed Panem. Następnie na każdy rząd położysz czystego kadzidła, aby było na tym chlebie ofiarą przypomnienia, ofiarą ogniową dla Pana” (3 Mojż. 24:5-7).

„Chleb pokładny” to złożony termin oznaczający „chleb oblicza” lub „chleb obecności”, odnoszący się do obecności Boga.

Wykonany z drobnej mąki chleb pokładny był przygotowywany każdego dnia sabatu i symbolizował Słowo

Boże. Wskazuje to na fakt, że oblicze lub obecność Boga objawia się poprzez Jego Słowo. Chleb ten był przeznaczony do spożycia jedynie przez kapłanów, co sugeruje, że Słowo Boże było adresowane głównie do pozafiguralnego kapłaństwa Wiekowi Ewangelii. Wartość tego przepisu nigdy nie powinna być bagatelizowana, gdyż święci nie mogliby przetrwać bez tego cennego daru.

Duchowy pokarm

Początkowo przychodzimy do Pana jako niedoskonałe istoty z wieloma upadłymi skłonnościami. Pismo Święte trafnie opisuje wąską drogę jako walkę. Apostoł Paweł pouczał młodego Tymoteusza: „Cierp wespół ze mną jako dobry żołnierz Chrystusa Jezusa. Żaden żołnierz nie daje się wplątać w sprawy doczesnego życia, aby się podobać temu, który go do wojska powołał” (2 Tym. 2:3-4). Ta walka to starcie pomiędzy naszym upadłym człowieczeństwem a naszym rozwojem jako Nowych Stworzeń. W obliczu trudnych sytuacji nasza upadła natura często determinuje naszą pierwszą reakcję. Jednakże, gdy jesteśmy karmieni chlebem Prawdy, możemy nauczyć się, że Pan oczekuje od nas innej postawy. Jego Słowo pomaga nam rozpoznać właściwą, Bożą reakcję w życiowych zmaganiach. To jedna z praktycznych korzyści płynących ze spożywania chleba pokładnego, które przekierowuje nasze myślenie i kształtuje nas na wzór Chrystusa.

Udział Jezusa w chlebie pokładnym

Kiedy Jezus oświadczył, że jest „chlebem żywota”, powiedział również, że „kto do mnie przychodzi, nigdy łaknąć nie będzie” (Jan 6:35). To proste stwierdzenie opisuje radość w sercu płynącą z poznania Jezusa i uznania głębi Jego ofiary. Może ono zaspokoić głęboki głód poznania naszego celu w życiu i przyszłości czekającej całe stworzenie. Literalny chleb nigdy nie zaspokoi pragnienia poznania tych rzeczy. Słowo Boże jest jednak bogate i obfite dla tych, którzy teraz przebywają w Miejsu Świętym. To możliwe jedynie dzięki naszemu Panu.

Spółeczność świętych

Drewniany stół, pokryty złotem, na którym znajdował się chleb, reprezentuje tych, którzy „zachowują słowa żywota” (Filip. 2:16). Mimo że Kościół jest wezwany do głoszenia światu (na przykład Dzieje Ap. 10:42), istotny jest fakt, że chleb był spożywany w Miejsu Świętym i tylko przez kapłanów. To opisuje bardziej intymne uczestnictwo w chlebie niż ogólne świadectwo dla świa-

ta. Reprezentuje to głębokie dzielenie się Słowem Bożym z innymi świętymi. Podczas dyskusji nad Pismem Świętym, ich więź pogłębia się, co często prowadzi do wyjaśnienia pewnych prawd, nadając naszej wspólnotie większe znaczenie.

Jest wielka mądrość w radzie apostoła Pawła skierowanej do tych, którzy przebywają w Miejsu Świętym. Powiedział on: „Baczmy jedni na drugich w celu pobudzenia się do miłości i dobrych uczynków, nie opuszczając wspólnych zebrań naszych, jak to jest u niektórych w zwyczaju, lecz dodając sobie otuchy, a to tym bardziej, im lepiej widzicie, że się ten dzień przybliża” – Hebr. 10:24-25. Gdy każdy członek Ciała rozumie znaczenie miłości i dobrych uczynków, te same zasady są przekazywane innym. Spożywanie chleba w gronie wierzących niesie ze sobą wiele korzyści. Może zapewnić głębszy stopień społeczności, gdy dzielimy się tym, co jest cenne dla każdego serca. Może wzmocnić słabszych członków i zachęcić innych.

Korzyści płynące ze zgromadzeń nie ograniczają się do dzielenia się Prawdą. Obejmują również to, co obrazuje ołtarz kadzenia i świecznik.

Ołtarz kadzenia

Chleb pokładny był ułożony na stole w dwóch stosach po sześć bochenków. Na wierzchu każdego stosu znajdowało się kadzidło. Gdy chleb był wymieniany w każdy sabat, kadzidło było spalane na ołtarzu kadzidlany, wydzielając słodko pachnącą woń. Duchowe znaczenie tego zjawiska zostało zasugerowane w wizji tronu z 5 rozdziału Księgi Objawienia. „Upadły przed Barankiem cztery postacie i dwudziestu czterech starców, a każdy z nich miał harfę i złotą czaszę pełną wonności. Są to modlitwy świętych” (Obj. 5:8). Psalmista również nawiązuje do tego, mówiąc: „Niech wznosi się ku tobie modlitwa moja jak kadzidło” (Psalm 141:2).

Związek kadzidła z chlebem pokładnym został opisany w 3 Mojż. 24:7. „Następnie na każdy rząd położysz czystego kadzidła, aby było na tym chlebie ofiarą przypomnienia, ofiarą ogniową dla Pana”. Innymi słowy, kadzidło było ofiarowane na pamiątkę Bożego daru chleba. Usługujący kapłan prawdopodobnie spożywał chleb, gdy paliło się kadzidło. Sugeruje to, że za każdym razem, gdy przyjmujemy Słowo Boże, za każdym razem, gdy jesteśmy przez nie duchowo karmieni, powinniśmy z radością ofiarować modlitwę dziękczynną. Istnieje zatem duchowy związek pomiędzy chlebem i kadzidłem.

Ofiarowanie kadzidła dziękczynienia i uwielbienia jako Ciało jest istotną korzyścią płynącą ze wspólnego zgromadzania się. Słuchanie, jak inni wyrażają swoją wdzięczność Bogu, może otworzyć nasze umysły na refleksję nad tym, co również otrzymaliśmy od Niebiańskiego

Ojca.

Codzienne ofiarowanie kadzidła

„Na nim będzie Aaron spalał wonne kadzidło. Każdego poranka, gdy będzie przygotowywał lampy, będzie je spalał. Także przed wieczorem, gdy Aaron będzie wstawiał lampy, będzie je spalał. Jest to stała ofiara kadzidlana przed Panem po wszystkie pokolenia wasze” – 2 Mojż. 30:7-8.

Codzienne ofiarowanie kadzidła kontrastuje z cotygodniowym składaniem ofiary w dniu sabatu. Różnica ta może stanowić ważną lekcję. Gromadzimy się w niedzielę i w dni powszednie, aby wspólnie badać i wielbić Pana. To ważne chwile. Jednak nasze osobiste uwielbienie często ma miejsce w bardziej zwyczajne dni. Podróżując przez życie i doświadczając indywidualnego kierownictwa i prowadzenia Pana, mamy jeszcze większy powód do wyrażania wdzięczności.

Za każdym razem, gdy ofiarowywano kadzidło, należało wnosić rozżarzone węgle z ołtarza miedzianego do Miejsca Najświętszego. W ten sposób ofiary składane na Dziedzińcu odnoszą się do modlitw i uwielbienia tych, którzy mieszkają w Miejsu Świętym. To może połączyć nasze przyjemne uczucia wobec Boga z nieustanną ofiarą całopalną składaną z dwóch baranków – jednego jako ofiara poranna, a drugiego jako wieczorna. Te dwa baranki symbolizują skuteczną ofiarę naszego Pana, czyniąc nasze modlitwy miłe Bogu.

Kadzidło w Dniu Pojednania

Zanim Najwyższy Kapłan mógł wejść do Miejsca Najświętszego w Dniu Pojednania, niósł kadzielnicę z rozżarzonymi węglami, a jego ręce były pełne słodkiego kadzidła (3 Mojż. 16:12-13). Najpierw kładł węgle na Ołtarzu Kadzenia, a następnie posypywał je kadzidłem, wytwarzając wonny dym, który unosił się i przenikał do Miejsca Najświętszego. Dopiero wtedy Arcykapłan mógł wejść z krwią cielca. Wydaje się, że ta praktyka dotyczyła wyłącznie krwi cielca, a nie krwi kozła Pańskiego, co sugeruje, że cielec był zasadniczą ofiarą za grzech.

Ofiarowanie kadzidła wraz z krwią cielca ukazuje, w jaki sposób Bóg postrzegał ofiarę naszego Pana. Zabranie węgli z ołtarza miedzianego jest istotne, ponownie łącząc ołtarz kadzenia z wydarzeniami na dziedzińcu, gdy życiodajne organy cielca były składane na ołtarzu. Kadzidło przedostające się do Miejsca Najświętszego wskazywało, że czysta reakcja Jezusa na każde ludzkie doświadczenie była integralną częścią Jego chwalebnej ofiary dla Ojca. Jego wspaniałomyślne znoszenie każdego nienawistnego czynu popełnionego przeciwko Niemu dodawało kadzidło do płonących węgli Jego ofiary.

To poruszający obraz uznania Ojca dla takiej miłości.

Przenoszenie ołtarza kadzenia

Gdy Pan zasygnalizował Izraelowi, że nadszedł czas, aby przenieść się w inne miejsce, każdy przedmiot miał zostać przykryty. W Miejsu Najświętszym każdy element najpierw otrzymywał niebieskie okrycie z zewnętrznym pokryciem ze skóry borsuka. Jednakże stół z chlebami pokładnymi otrzymywał jedno dodatkowe nakrycie. Pomiędzy niebieskim przykryciem a skórą borsuka znajdowała się szkarłatna tkanina. To dodatkowe przykrycie było unikalne dla stołu z chlebami pokładnymi (4 Mojż. 4:7-8).

Słowo „szkarłat” to hebrajskie *tola’ath*. Kolor ten pochodzi od owada występującego na Bliskim Wschodzie. Po zmiażdżeniu krew tego owada była używana jako szkarłatny barwnik. Słowo to pojawia się również w Psalmie 22, który proroczo opisuje uczucia Jezusa wiszącego na krzyżu. Werset 7 brzmi: „Ale ja jestem robakiem [*tola’ath*], nie człowiekiem, Hańbą ludzi i wgardą pospólstwa”. W oczach swoich wrogów Jezus był znienawidzony i lekceważony jak robak. Jednak Jego ofiara zapewniła zadośćuczynienie, co zostało zobrazone poprzez szkarłatną krew robaka.

To szkarłatne pokrycie sugeruje, że spośród wszystkich ważnych prawd symbolizowanych przez chleby pokładne, krew Chrystusa była najcenniejsza. Wszystkie inne aspekty Bożego Planu dla ludzkości zależą od tej podstawowej doktryny. Ta cenna prawda została ukryta przed światem, tak jak szkarłatna tkanina była niewidoczna pod borsuczą skórą.

Świecznik

„Zrobisz też świecznik ze szczyrego złota. Jego podstawę i jego trzon wykujesz z jednej bryły. Jego kielichy, gałki i kwiaty będą z tej samej bryły” – 2 Mojż. 25:31.

Tak jak kadzidło z chleba pokładnego łączy chleb z ołtarzem kadzenia, istnieje również związek między ołtarzem kadzenia a świecznikiem. Kiedy kapłan wchodził do Miejsca Świętego, aby przygotować świecznik, miał również spalić kadzidło (2 Mojż. 30:7-8). Sugeruje to, że to, co było reprezentowane przez światło świecznika, stanowi kolejny powód do złożenia ofiary w postaci kadzidła wdzięczności i dziękczynienia.

Jedną z lekcji przedstawionych na świeczniku jest taka, że ci, którzy przebywają w Miejsu Świętym, otrzymują wskazówki od Boga poprzez Jego Słowo. Psalmista napisał: „Słowo twoje jest pochodnią nogom moim i światłością ścieżkom moim” – Psalm 119:105.

Światło w Miejsu Świętym powstawało poprzez spalanie oliwy z oliwek, która symbolizowała obecność świętego Ducha Bożego. Dlatego, kiedy zgłębialiśmy Słowo Boże, Jego Duch pomaga nam dostrzec i zrozumieć praktyczne lekcje życiowe, gdy starannie podążamy śladami Pana. Poznanie głębszych zasad poświęcenia pomaga nam podejmować mądre i pobożne decyzje. To rosnące doświadczenie sprawia, że stajemy się zdolnymi nauczycielami w dziele Królestwa.

Fizyczna konstrukcja

Fizyczne wymiary świecznika nie zostały podane. Nie było to jednak działaniem przypadkowym. Sugeruje to subtelny prawdę opisaną przez Psalmistę. „Wysławiam cię za to, że cudownie mnie stworzyłeś. Cudowne są dzieła twoje i duszę moją znasz dokładnie. Żadna kość moja nie była ukryta przed tobą, choć powstawałem w ukryciu, utkany w głębiach ziemi” (Psalm 139:14-15).

Oprócz przekazywania przewodniego światła prawdy świecznik symbolizuje cały Kościół, zarówno Głowę, jak i Ciało. Jego konstrukcja fizyczna odzwierciedla jedność między naszym Panem a członkami Jego ciała. Tekst biblijny opisuje centralny trzon z trzema ramionami po każdej stronie (2 Mojż. 25:31-32). Środkowy trzon jest solidnym wsparciem dla pozostałych sześciu ramion, które nie mogą funkcjonować niezależnie. Ta zależność była widoczna, gdy święci wykazywali wielką wiarę przez cały wiek, polegając na mocy dostarczanej przez Pana.

Ten piękny obraz nabiera dodatkowego znaczenia, gdy dowiadujemy się, że słowo przetłumaczone jako „trzon” jest tym samym słowem, które zostało przetłumaczone jako „lędźwie” w 1 Mojż. 46:26 (UBG). Tam rodzi na Jakuba jest opisana jako wywodząca się z jego lędźwi, czyli jego nasienie dało im życie. Środkowy trzon jest istotnym symbolem tego, w jaki sposób nasz Pan zapewnia życie również na wyższym poziomie duchowym (Izaj. 9:6).

Również sam trzon wyróżniał się od sześciu ramion, zawierając cztery gałki i cztery kwiaty migdałowca, podczas gdy ramiona miały tylko po trzy z nich. To obrazuje pierwszeństwo Pana i opisuje Jego głębszy rozwój w owocach Ducha. „Wyróżnia się wśród dziesięciu tysięcy” (Pieśń 5:10).

Analizując dalej tę symbolikę, zauważamy podobieństwo do figury winnego krzewu i latorośli. Jezus powiedział: „Ja jestem krzewem winnym, wy jesteście latoroślami” (Jan 15:1). Latorośle i krzew stanowią jedną całość. Jednak latorośle nie mogłyby przetrwać bez połączenia z krzewem winnym lub głównym pniem. Sześć ramion również stanowi niekompletną liczbę. Dopiero gdy są one połączone z trzonem, pojawia się doskonałość całości, przedstawiona w liczbie siedem.

Lampa wieńcząca każde ramię, zawierająca oliwę z oliwek, miała kształt migdała. Migdał ma interesujący związek z wyborem kapłańskiej rodziny Aarona. Podczas buntu Koracha (4 Mojż. 16), autorytet Mojżesza i Aarona został zakwestionowany przez innych przywódców rodziny. Aby odpowiedzieć na ich wyzwanie, Bóg polecił ludowi zebrać po jednym patyku dla każdej rodziny w plemienu, z imieniem każdego przywódcy zapisanym na patyku. Patyki zostały przyniesione do Przybytku i umieszczone w Miejsu Najświętszym przed ubłagalnią. „Nazajutrz, gdy Mojżesz przyszedł do Namiotu Świadcstwa, oto laska Aarona, z domu Lewiego, zakwitła, wypuściła pączki, wydała kwiat i dojrzałe migdały” – 4 Mojż. 17:8 (UBG).

Laska Aarona zakwitła kwiatami i migdałami, symbolizując Boży wybór rodziny kapłańskiej. Migdałowe kielichy i kwiaty na świeczniku reprezentują podobny boski wybór nowego kapłaństwa wyższego rzędu.

Kuty, a nie lany

Jednym z wymogów przy tworzeniu świecznika było nadanie mu kształtu poprzez kucie, a nie odlewanie w formie. Wymagało to intensywnej pracy i ilustrowało proces, w jaki ta klasa jest tworzona. Z każdym uderzeniem młota masa złota nabierała kształtu, stając się ostatecznie symetryczna, wypolerowana i piękna. Praca Wieku Ewangelii podobnie przygotowuje klasę, która będzie odzwierciedlać duchowe cechy tego drogiego świecznika.

Apostoł Paweł rozpoznał proces, jaki przejdą święci, gdy napisał: „żeby poznać go i doznać mocy zmartwychwstania jego, i uczestniczyć w cierpieniach jego” (Filip. 3:10). W miarę jak każdy członek Kościoła zaczyna rozumieć wartość swoich doświadczeń, może przyłączyć się do apostoła, który wyraził swoje uczucia. „Albowiem sądzę, że utrapienia teraźniejszego czasu nic nie znaczą w porównaniu z chwałą, która ma się nam objawić” – Rzym. 8:18.

Symbol jedności

„Aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojcze, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś” – Jan 17:21. Gdy spojrzymy na świecznik jako całość, ukazuje się nam wspaniały obraz jedności. Tak jak ramiona są przymocowane do centralnego trzonu, tak święci mają duchową więź z Panem, czerpiąc siłę z Jego przykładu i przewodnictwa. To również stanowi źródło wspólnej więzi dla świętych. Siedem nieustannie płonących płomieni ilustruje tę jedność, która rozciąga się na cały Wiek Ewangelii. Ci, którzy żyją w czasach, gdy płonie siódmy płomień,

mogą spojrzeć wstecz na historię i poczuć pokrewieństwo z tymi, którzy odeszli wcześniej, oraz jedność, która trwa od 2000 lat.

Jak wyraził to apostoł Jan w powyższym tekście, ta niezwykła harmonia pewnego dnia pomoże światu uwierzyć, że Jezus został posłany przez Boga i że Jego Plan stworzy podobną jedność w rodzinie ludzkiej.

Przebywanie w Miejsu Świętym

Analiza każdego przedmiotu znajdującego się w Miejsu Świętym Przybytku ukazuje piękną symbolikę zrównoważonego życia chrześcijańskiego. Symbole te jednak są pozbawione znaczenia, jeśli nie dostrzegamy w nich praktycznego wymiaru naszego poświęcenia Bogu.

Chleb pokładny symbolizuje podtrzymującą życie duchową wartość regularnego karmienia się Słowem Bożym. W swojej modlitwie do braci z Efezu święty Paweł powiedział: „by sprawił według bogactwa chwały swojej, żebyście byli przez Ducha jego mocą utwierdzeni w wewnętrznym człowieku, żeby Chrystus przez wiarę zamieszkał w sercach waszych, a wy, wkorzenieni i ugruntowani w miłości, zdołali pojąć ze wszystkimi świętymi, jaka jest szerokość i długość, i wysokość, i głębokość, i mogli poznać miłość Chrystusową, która przewyższa wszelkie poznanie, abyście zostali wypełnieni całkowicie pełnią Bożą” – Efezj. 3.16-19.

W świetle świecznika dostrzegamy, jak istotne jest kierowanie się przewodnictwem Pana w naszych codziennych decyzjach oraz zrozumienie przywileju, jaki otrzymaliśmy jako członkowie Ciała Chrystusa. Jego konstrukcja podkreśla wagę jedności z naszym Panem i innymi świętymi, gdy wspólnie dążymy do tych samych celów.

Codziennie ofiarowanie kadzidła jest zapowiedzią szczerego wyrażania wdzięczności naszemu kochającemu Ojcu Niebieskiemu. Chociaż kadzidło było spalane na węglach z miedzianego ołtarza, nie każdy akt wdzięczności wynika z trudnych doświadczeń. Każda wyciągnięta lekcja i każde świadectwo Jego błogosławieństw dają nam wiele powodów do szczerego uwielbienia.

Bóg poświęcił wiele wysiłku, aby stworzyć wyjątkową symbolikę zawartą w Przybytku oraz specjalne przywileje przedstawione w pozafiguralnym Miejsu Świętym. Gdy te elementy wspierają nas w naszej codziennej wędrówce, rzeczywistość staje się przyjemna dla Boga i ma ogromną wartość dla każdego świętego.

Tom Ruggirello